

JUDY MELINEKOVÁ & T.J. MITCHELL

PRVNÍ

THRILLER OSTRÝ JAKO SKALPEL

ŘEZ



Soudní lékařka Jessie Tesková nastupuje do nové práce na patologii v San Francisku. Přeje si jen začít znovu. Když ale zjistí, že za podezřelým případem smrtelného předávkování se podle všeho skrývá úkladná vražda, pouští se do pátrání, které ohrožuje nejen její kariéru, ale i život.

„Kdo jiný může nabídnout opravdu poutavou kriminálku než skutečný soudní lékař? Příznivci seriálu (*Kriminálka Las Vegas*) musí tento důmyslně vymyšlený příběh doslova zhltnout.“

– Karin Slaughter,
autorka knih
Poslední vdova a Čisté zlato

Judy Melineková a T. J. Mitchell
PRVNÍ ŘEZ

Judy Melineková a T. J. Mitchell

PRVNÍ ŘEZ

Přeložil Roman Lipčík

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

FIRST CUT © 2020 by Thomas J. Mitchell and Dr. Judy Melinek

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Book S. A.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination, or used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales are entirely coincidental.

Translation © Roman Lipčák, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-439-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-438-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-120-5 (print)

*Oběma našim mámám,
které mají rády dobrou detektivku.
Na paměť Erika Lundstedta.*

PROLOG

LOS ANGELES

KVĚTEN

Mrtvá na mém stole měla světlemodré oči s dlouhými nenalíčenými řasami. Spodní víčka rámovaly tenké oční linky, horní ne. Vpíchl jsem do oka injekční jehlu o milimetrovém průměru jen natolik, abych pupilou viděla její zkosený hrot, a natáhla vzorek tekutiny ze sklivce. To byl první zásah, který jsem při naprosto běžné pitvě Mary Catherine Walshové na jejím těle provedla.

Vnější ohledání nepřineslo nic pozoruhodného. Mrtvé mohlo být zhruba pětatřicet let, měla světlé vlasy s odrostlými kořínky, měřila 162,5 centimetru, vážila 65 kilogramů. Nejprve jsem zaznamenala její identifikační zvláštnosti (černobíle vytetovaný keltský uzel ve spodní partii levého boku, v pravém podbřišku jizva po operaci slepého střeva, dobře zhojená hvězdovitá jizva na pravém koleni) a pak jsem vzala skalpel a udělala dva řezy od obou ramen k hrudní kosti, odkud jsem pokračovala dolů přes břicho až ke stydké kosti. Odpreparovala jsem vrstvy kůže a tuk na trupu – běžné množství, možná byla maličko víc při těle – a otevřela jsem jí hrudník jako knihu.

Podobné řezy ve tvaru písmene Y jsem za deset měsíců, co jsem pracovala jako forenzní patologka v Ústavu soudního lékařství okresu Los Angeles, udělala už na 256 mrtvých a tohle byla snadná pitva. Žádné známky poškození. Játra normální. Zdravé plíce. Srdce měla také v pořádku. Jediný významný nález byla bílá zrnitá substance v žaludku – značné množství zpola rozpuštěných prášků.

Když jsem otevřela dělohu, zjistila jsem, že byla těhotná. Změřila jsem délku chodidla plodu a odhadla jeho věk na dvanáct týdnů. Plod se zdál životaschopný. Na to, aby se dalo určit pohlaví, byl málo vyvinutý.

Vyskládala jsem orgány jeden vedle druhého na kraj nerezového stolu a pustila se do hlavy.

„Jakpak se máme, dámy?“

„Díky,“ odpověděla jsem se skloněnou hlavou, protože jsem mrtvé právě odřezávala kůži na hlavě. Byl to Matt, forenzní vyšetřovatel, který k nám předchozího dne mrtvou dopravil. Byli jsme v pitevně jen my dva. Matt si liboval v černém humoru.

„Na místě se nenašlo nic podezřelého,“ hlásil a položil mi na stůl průvodní papíry. „Sebevražda.“

Zeptala jsem se ho, kdy zamýšlí jít na oběd. Odpověděl, že si dá u stolu jen jogurt a nějaký hnusný salát. Může za to prý zvýšený cholesterol a manželčiny obavy. Politovala jsem ho a on spěchal zase pryč.

Pročítala jsem Mattův ručně psaný záznam o nálezů mrtvé. Našli ji vychladlou ve stavu posmrtné ztuhlosti v pokoji losangeleského hotelu Omni, zamčeném a zabezpečeném zástrčkou. Policii zavolaly uklízečky. Jméno mrtvé zjistili z kreditní karty, již platila za pokoj, a totožnost potvrdilo porovnání otisku palce na jejím řidičáku. Na nočním stolku se našel lístek popsáný jejím rukopisem, v odpadkovém koši ležela prázdná lékovka. Nic víc. Matt měl pravdu. Na úmrtí Mary Walshové nebylo nic tajemného.

Sešlápla jsem tlačítko spouštějící diktafon a natočila se k mikrofonu, který visel nad stolem. „Mrtvá byla na základě jmenovky Ústavu soudního lékařství okresu Los Angeles, připevněné na pravém palci u nohy s registračním číslem LACG-03226, identifikovaná jako Mary Catherine Walshová...“

Otevřela jsem zalepený sáček s důkazy a vyndala z něj lahvičku od léků. Na štítku stálo *OxyContin* a byla prázdná.

„S mrtvou přinesli i zapečetěný plastový sáček s prázdnou lahvičkou od léků na předpis. Lékovka je nadepsaná...“

Přečetla jsem jméno přípravku, ale nevyslovila jsem je. Vzadu na krku se mi zježily vlasy. Podívala jsem se dolů na výsledek své dopolední činnosti: rozřezané zkrvavené tělo, vyjmutá děloha na hromadě spolu s dalšími orgány.

To není možné, nechtěla jsem věřit. To ne.

Na podložce pod přijímacím formulářem jsem našla přicvaknutý lístek s hlavičkou hotelu, vsunutý rovněž do sáčku na důkazy. Byl to vzkaz na rozloučenou, psaný modrou propisovačkou pevnou ženskou rukou. Otočila jsem v dokumentaci na další list, pak jsem se ale zarazila a vrátila se zpátky.

Znovu jsem si vzkaz přečetla.

Uslyšela jsem, jak mi podložka dopadla k nohám. Přidržela jsem se okraje pitevního stolu. Držela jsem se pevně, ale podlaha mi ujela pod nohama.

PRVNÍ ČÁST

SAN FRANCISCO

ČERVENEC

Obsah

PROLOG	LOS ANGELES KVĚTEN	9
PRVNÍ ČÁST	SAN FRANCISCO ČERVENEC	15
KAPITOLA 1	17	
KAPITOLA 2	27	
KAPITOLA 3	38	
KAPITOLA 4	55	
KAPITOLA 5	70	
DRUHÁ ČÁST	SAN FRANCISCO SRPEN	91
KAPITOLA 6	93	
KAPITOLA 7	102	
KAPITOLA 8	121	
KAPITOLA 9	142	
KAPITOLA 10	177	
KAPITOLA 11	199	
KAPITOLA 12	222	
KAPITOLA 13	241	
KAPITOLA 14	270	
KAPITOLA 15	311	
TŘETÍ ČÁST	JUSTIČNÍ PALÁC BŘEZEN	343
PODĚKOVÁNÍ	367	

KAPITOLA 1

Letní mlhu v místě, kam jsem se nedávno přistěhovala, slunce nerozežene a mlha se sama nezvedne ani nerozplyne. Zůstává ležet, lepí se a dusí. Nebyla jsem patřičně oblečená a musela jsem si v autě zapnout topení. Topit v červenci! Pěkně potrhle město.

„Máš zelenou!“ zařvala jsem na stříbřitou Toyotu Prius před sebou. „*Rusz się...*!“

Máma přišla do Ameriky z Evropy, když jsme s bratrem Tommym vyrůstali, a mluvila na nás jenom polsky. Její mateřština ze mě při některých příležitostech vytryskne. Seděla jsem ve svém burácejícím BMW 235i v zúženém úseku Stanyan Street u parku Golden Gate a chtěla jsem odbočit doleva.

„Čekáš, až bude ještě zelenější? *Rusz się* už konečně!“ Auto se nehýbalo. Zatroubila jsem. Řidič se na mě podmračeně podíval ve zpětném zrcátku. Měl okázale navoskovaný knír, kozí bradku a na hlavě připitomělý klobouk do špičky, ve kterém vypadal jako pastevec.

K justičnímu paláci jsem dojela jen s pětiminutovou časovou rezervou. Je to předpotopní hranatá polozřícenina z šedavého betonu v Bryant Street 850, která zabírá celý blok. Sídli v ní většina složek zdejšího policejního oddělení, soud, vězení – a úplně vzadu, zasuté jako něco, čím se nikdo nechce moc chlubit, je i moje

nové pracoviště, úřad vrchního soudního lékaře pro San Francisco. Soudní budova má mrňavá okna, jedno jako druhé, takže vypadá trochu jako medová pláštěv, k jejím mohutným vratům vede tříramenné schodiště a celkově byla navržena tak, aby naháněla hrůzu. Daří se jí to.

Projela jsem kolem policejních aut nastavených ve dvou řadách vedle sebe a zahrnula jsem do uličky vedoucí k nakládací rampě, kde bych měla zaparkovat, jak mi bylo řečeno. Nebylo kde. Místo zabíraly dva dodávkové vozy patologie a spousta aut. Byl mezi nimi i pohřební vůz, u kterého stál vedle prázdných pojízdných nosítek zřízenec v černém, který cosi vypisoval na podložce. Riskla jsem to a stáhla okýnko.

„Poslyšte, promiňte, ale stojíte na mém místě.“

Funetrák ke mně zvedl hlavu. „Vy jste kdo?“

„Doktorka Jessie Tesková.“

Zadíval se na moji palubní desku. „A kde máte parkovačku?“

Povolení k parkování! Zůstalo ležet na neotevřené stěhovácké krabici, kterou jsem nechala na stole v kuchyni, a s ním i lejstra z pojišťovny a další nesmysly, které jsem musela pročíst a podepsat.

„Jsem dnes v práci první den, ještě ji nemám,“ zalhala jsem.

„Parkovačku mít musíte, vážená,“ pravil pohřebák a rozjel se s nosítky přes přečpané parkoviště k nakládací rampě na druhé straně.

„Počkejte moment...,“ spustila jsem prosebně, ale můj hlas se utopil v burácení motorů z dálničního viaduktu, který vedl přímo nad námi. Pohřební zřízenec vyjel po rampě ke dvoukřídlovým šedým kovovým dveřím, ale zůstal stát stranou, protože dveře se otevřely. Vyšla z nich Asijka s hustými černými vlasy a dlouhýma pevnýma nohama. V jedné ruce nesla dvoje skripta.

A ve druhé – klíčky od auta.

„Promiňte!“ křikla jsem do dusivého oblaku prachu z autostrády.

„Máte štěstí,“ odpověděla žena, ještě než jsem stačila položit otázku. „Stojím hned tamhle, to subaru.“

Byla bych jí nejradši dala pusu a taky jsem jí to řekla. Mile se usmála a bradou ukázala k obrubníku, kde stál kobaltově modrý sporták, takový ten nadupaný bourák, ve kterém se rádi producírují kalifornští vysokoškoláci. Odjela jsem od rampy a vklouzla s bavorákem na uvolněné místo.

Jsem první den v práci a hned mám pětiminutové zpoždění. Jakmile jsem vešla do zasedačky, z výrazu všech přítomných jsem vyrozuměla, co si o mně myslí. Z výrazu všech kromě jednoho.

Zástupce vrchního soudního lékaře Michael Stone mě přivítal s až přemrštěnou srdečností a pospíšil si ke dveřím, aby mě uvedl. S Mikem jsem se poprvé setkala někdy před pěti šesti lety, když jsem vykonávala postgraduální stáž na UCLA. Vedl výzkumný projekt a ze San Franciska přiletěl do Los Angeles pro nějaké vzorky. Ohromilo mě, jak byl do svého povolání zapálený. Na místě se mě pokusil zlanařit. „Laboratorní patologie vás bude k smrti nudit,“ hecoval mě. „Chcete snad prosedět celé dny v suterénu, čučet do mikroskopu a pozvolna slepnout? Ne, to určitě ne.“

Doktor Stone ve mně zanechal dojem odrostlého šprta, kterému to skvěle myslí, který je umíněný a vyjadřuje se naprosto bez servítků. Mám ráda tyhle maniakální typy zažrané do své práce a mockrát – opravdu mockrát – jsem slyšela, že bych měla trochu lépe vážit slova. Byl vytáhlý a houževnatý, drsného zevnějšku, ale nebyl pohledný – jako by na něm bylo všechno předimenzované, nos jako bambule, koňský obličej, kosmaté obočí neustále v pohybu, hranaté zanedbané zuby. Měl ohromné svalnaté ruce, které by mohly patřit spíš svářeči než lékaři. Nad ohryz-

kem zřejmě ztratil kontrolu a ten se pobláznil a dělal si, co chtěl. Když hovořil k víc lidem, zejména před studenty, měl tendenci mluvit až příliš nahlas.

Půlka přítomných měla na sobě bílé pláště, jeden chlápek tam seděl v nemocniční uniformě a zbytek přišel v tradičních oblecích. Z olejomalby na stěně na ně přísným strnulým pohledem shlížel jako pánbůh při posledním soudu některý z dávných šéfů zdejšího úřadu jako připomínka lepších časů, kdy úřad měl štědrý rozpočet a dostatek zaměstnanců. Ty doby však už desítky let patřily minulosti. Teď se tato instituce drolila a scházeli jí lidé. Neunikla mi poškrábaná stolní deska, židle, které k sobě nepasovaly, skomíravé osvětlení.

Na škrábance a omšelost se můžu vykašlat. Potřebuju práci.

Doktor Stone obešel zasedací stůl a každého mi představil. Jedno jméno mi něco říkalo: doktor Ted Nguyen, ten v nemocničním stejnokroji, byl další asistent soudního patologa a tvářil se otráveně. Medici ze sanfranciské Kalifornské univerzity, kteří vykonávali praxi ve zdejší fakultní nemocnici, měli na sobě laboratorní pláště. V čele stolu seděl chlap podsaditý jako požární hydrant a vedle něj jakási rozložitá ženština. On byl plešatý s narůžovělým obličejem, ona měla pod nakrátko střiženými kadeřavými vlasy, nagelovanými do špičatých ostnů, rysy dravého ptáka. Stone je představil jako Camerona Blakea a Donnu Griellovou a dodal, že je to „naše noční směna dva pět sedm osm“, čímž měl na mysli magistrátní kód pro forenzní vyšetřovatele.

Stone mi držel místo, a jelikož židlí se nedostávalo, většina studentů se rozestavila podél stěn. Tvářili se vesměs rozradostněle a já věděla proč. Praxe ve fakultní nemocnici převážně znamená, že se tísníte kolem lůžek s nemocnými a lékaři vám vykládají o jejich diagnóze. Za studií jsem to nesnášela, jen samé žvásty, a nic na práci. Při kolečku na patologii je přinejmenším jedno jisté: nikdy se nenudíte.

„Přivítejte prosím naši novou asistentku soudního patologa doktorku Jessie Teskovou,“ vybídl doktor Stone přítomné. Každý něco zamručel a já jsem ze sebe dostala pár příhodných replik, abych jim poděkovala. Stone se pak otočil k medikům a pokračoval zřejmě v tom, z čeho jsem ho svým příchodem vytrhla.

„Dnes zažijete svou první soudní pitvu. Oproti anatomickému ústavu je to velký rozdíl. Tady teče krev a fekálie. Dostanete se možná k úrazům, kde uvidíte vyhrězlé tělesné orgány nebo amputované končetiny. Některým z vás z toho může být na omdlení. Není to neobvyklá reakce, obzvlášť když na sobě budete mít spoustu osobního ochranného vybavení, v němž bývá horko a dusno. Když se vám tedy udělá nevoľno, nerozpakujte se, omluvte se a pitevnu opusťte. Bude mi to vyhovovat víc, než kdybych musel přerušit práci a seškrabávat vás ze země.“

Stone počkal, až se utiší očekávané nervózní pochichávání, a pak se posadil na své místo v čele stolu.

„Dobrá. Dáme se do práce.“ Obrátil se na vyšetřovatele. „Came...?“

Cameron Blake otevřel hnědé kancelářské desky a bez okolků začal s prezentací.

„Případ SFME-0727 je čtyřiatvacetiletá žena, kterou našel personál detoxikačního centra Bodwell House. Nejevila známky života. Když jsme se dostavili, našli jsme mrtvou ležet naznak na lůžku a kolem úst a nosu měla zvratky. Prohledali jsme její skromné obydlí a našli jsme poloprázdnou krabičku cigaret a v ní malý sáček s bílou práškovitou substancí. V pokoji nebyly injekční stříkačky, vařič ani jiné stopy toho, že by se drogy užívaly na místě. Tělo bylo ještě teplé, bez známek posmrtné strnulosti, mrtvolné skvrny byly nefixované a odpovídaly pozici, v níž se mrtvá nacházela. Žádné stopy poranění.“

„Dobře,“ přikývl Stone. „Další.“

Cam odstrčil desky a otevřel jiné. „Případ SFME-0728

je osmašedesátiletý muž, který dříve prodělal městnavé srdeční selhání, trpěl onemocněním věnčitých tepen a vysokým tlakem a v roce 2002 mu byl proveden bypass. Jeho žena zavolala záchranku, když se začal dusit u snídani. Zdravotníci ho po příjezdu intubovali. Nenabyl vědomí a...“

„Našli něco v průdušnici?“

„Protokol záchranné služby se o ničem nezmiňuje. Pacienta udrželi ještě deset hodin při životě v nemocnici, kde včera v osmnáct nula nula zemřel. Tomografické vyšetření ukázalo anoxické poškození mozku.“

„Další.“

Cameron odrecitoval seznam náhlých, násilných nebo nečekaných úmrtí, k nimž došlo v San Francisku za posledních čtyřiaadvacet hodin. Bylo z čeho vybírat. Doktor Nguyen si vzal na starost oběšená a jednu oběť autonehody. Stone se ujal pitvy onoho starce a jediné vraždy z toho dne – střelné rány do zad. Navrhl, abych v novém zaměstnání začala případem, který vypadal jasný jako facka, onou ženou, která zemřela v léčebně na předávkování.

V ženské šatně jsem zastihla Donnu Griellovou, jak si právě zavazuje nablýskané martensky. Končila jim s Camem noční služba a ona vyměnila svoje pracovní oblečení z polyesteru za džíny a koženou bundu, která měla na zádech nápis *RocketDyke* a k tomu vyobrazení jakési raketové motorky, startující v záplavě stříbrných cvočků. Ukázala mi skříňku plnou osobních ochranných prostředků, pak mi zvesela okázale zaslutovala a popřála, ať se mi daří.

Nasoukala jsem se do jednorázové kombinézy z tyveku, přidala modrou igelitovou zástěru s rukávy, nazula si papírové návleky, které mi sahaly až k holením, a respirátor N-95. Vlasy jsem si musela nacpat pod nabíraný čep a celé jsem to korunovala chráničem obličeje, který

ve mně vyvolával návaly klaustrofobie. Než jsem došla do pitevný, už jsem se potila. Připadala jsem si tak nesvá jako první den ve škole a letmý pohled na moje nové pracoviště ten pocit nerozptýlil. Ocitla jsem se v muzeu.

V Los Angeles jsem se učila a potom pracovala v pitevnách komplet v nerez provedení. San Francisco mělo balzamovací stoly ze zašlého, popraskaného porcelánu. Vypadaly jako záchodové mísy a fungovaly na stejném principu: šlápnutím na pedál vytryskla voda, která spláchl krev a kousky tkáně ze stolu do odtoku v podlaze. V nohách stolu čekaly dvě nádoby na vzorky z hnědého skla – byly opravdu skleněné! – na to, až do nich uložím čerstvě vyjmuté lidské orgány, aby pak s velkou parádou spadly na zem, roztrhly se a ohrozily tak všechny přítomné možnou biologickou nákazou. Byla jsem otřesená.

Přistoupila ke mně žena středního věku, vysoká ani ne sto padesát centimetrů a podobně jako já zakuklená v kombinéze, a představila se jako Yarina Marchenková. Byla to technická asistentka. Měli by tu být tři technici, postěžovala si, ale peníze jsou jen na jednoho. Yarina ze sebe během třiceti vteřin vychrlila i to, že doma na Ukrajině získala regulární diplom jako všeobecná lékařka. Oči nad respirační maskou po mně sjížděly nahoru a dolů, odhadovala, kolik je mi let, a dospěla k závěru, že normu splňuji jen taktak.

Studenti se shlukli kolem stolu ve vzdáleném rohu, kde pitval svého mrtvého a současně přednášel – pěkně hlasitě – doktor Stone. Vedle něj svižně a mlčky pracoval doktor Nguyen. Podle změti končetin na stole jsem poznala, že se rozhodl začít tragickým střetnutím chodce s nákladákem plným panelů. Moje nástroje ležely na hromadě vedle hnědých sklenic. Rychle jsem je zkontrolovala a zjistila jsem, že je tam všechno, co jsem si vyžádala, s jednou zásadní výjimkou.

„Potřebuju skalpel číslo dvacet dva,“ obrátila jsem se

na Yarinu. S vážnou tváří přikývla, pak sáhla do kapsy a vytáhla krabičku, ve které by se mohlo ukrývat luxusní pero. Podala mi ji. Dárek pro mě.

V krabičce byla rukojeť skalpelu a balíček břitů číslo 22.

„Je růžový,“ konstatovala jsem.

„Pro paní doktorku,“ vysvětlila Yarina.

Nesnáším růžovou barvu. Fakt ne. Taký se mi moc nelíbí, když mi říkají *paní* doktorko. Ale jestliže dát nůž jako dárek přináší smůlu, jak mě celý život učila *ma-musia*, tak ještě větší smůlu by mi určitě přineslo, kdybych dárek od spolupracovnice, která mi má pomáhat řezat mrtvoly, odmítla přijmout.

Řekla jsem tedy jen „děkuji, Yarino“ a zdálo se mi, že se mi za to dostalo náznaku úsměvu. Upevnila jsem na desku s klipsem prázdný pitevní formulář a pustily jsme se do práce.

Nahá bílá mrtvola už ležela na porcelánovém stole. Zvedla jsem pohled vzhůru, hledala jsem mikrofon. Yarina se posměšně ušklíbla, když jsem se zeptala, kde je. Na diktafony nejsou peníze. Tak jsem si tedy dělala poznámky ručně, propisovačkou na papír, a do formuláře jsem překreslila propracované obrazce, které měla mrtvá vytetované na pažích. Dva studenty to zaujalo a za chvíli jsem jich měla u stolu celý houf.

„Víte, proč má ty kérky, ne?“ oslovila jsem je, ale odpovědí mi byly jen nechápavé pohledy. „Zakrývají vpichy.“ Vyzvala jsem jednoho medika, aby z hromádky mých nástrojů vzal lupu. Byl to starožitný kousek z rohoviny a mosazi, dárek od mého šéfa v Los Angeles doktora Emila Kashimana, když jsem udělala atestaci z patologie.

„Pořádně si prohlédněte kloubní jamku.“ Jeden student přikročil a já natočila paži mrtvoly tak, aby světlo dopadalo na vnitřní stranu lokte. Kluk ucukl.

„Můžete s ní hýbat,“ uklidňovala jsem ho. „Nekousne vás.“

Student ode mě vzal ruku, tuze přeoopatrně. Neměla

jsem mu to za zlé. Trvá měsíce, než dokážete uchopit ruku studenou jako led, aniž by se vám svíraly všechny orgány v těle.

Stone vyňal z těla zavražděného srdce, hodil je na kupeckou váhu a poznamenal: „Jestli chcete vidět opravdu parádní vpichy, něco vám ukážu, až se převlečeme.“

Co tím měl u všech čertů na mysli? Nešlo mi to do hlavy. A podle zmatených výrazů to nechápali ani medicci.

„Mám krevní skupinu nula negativní, což je vzácná výsada, která ze mě dělá univerzálního dárce,“ vysvětloval zástupce vrchního soudního lékaře. „Když jsem za studií stážoval na patologii, z krevní banky v nemocnici mě každých padesát šest dnů povolali, abych daroval krev. Byli přesní jako stroj a já jako stroj pokaždé vyhověl. Za každý galon darované krve mi dali odznak. Když stáž končila, měl jsem jich...“

„... plnou krabici od bot,“ odpověděl Ted Nguyen a nepřestal pitvat svou oběť autonehody. „A taky tričko...“

„... a velkou plážovou osušku,“ zamumlala Yarina.

Stone vybuchl hlasitým chraplavým smíchem. „Doktor Nguyen a ostatní zaměstnanci to už slyšeli bůhvíkolikrát. Jsem na tu krabici od bot pyšný. Ty desítky litrů darované krve měly jen jednu stinnou stránku. Protože se špatně hojím, vpichy mi zanechaly na předloktích jizvy, a jelikož nemám tetování, nedají se nijak zakrýt. Ale za to to stálo.“

Studenti se střídali u mého stolu, lupa od doktora Kashimana šla z ruky do ruky a všichni si prohlíželi vpichy po aplikaci drog na paži mého prvního sanfranciského nebožtíka. Pod respirační maskou jsem se usmívala. Opět jsem byla v pitevně na soudním, zase ve svém živlu, a věnovala se tomu, co umím nejlépe – rozřezávala jsem lidské tělo a zkoumala na něm i v něm každíčkou drobnost. Hledala jsem odpovědi. Neuběhly ještě ani dva měsíce od chvíle, kdy jsem měla dojem, že už nikdy nevezmu skalpel do ruky.

Začíná se blýskat na lepší časy.

„Tak jo, vážení, přišel čas na incizi Y. Šup, udělejte trochu místa.“ Medici odstoupili od stolu, já jsem se chopila svého nového růžového skalpelu, přitiskla ostří k pravé klíční kosti mrtvé a provedla první řez.

KAPITOLA 2

Beu jsem slyšela vyvádět, ještě než jsem došla k brance domu číslo 892 na 41. avenue. Neexistuje naléhavější přirozený zvuk než štěkot nedočkavého bígla.

„Beo! No tak přestaň. Prokristapána...“

Když jsem v květnu ještě z Los Angeles hledala na internetu bydlení, přišla jsem na to, že čím víc na západ – tedy čím vyšší číslo sanfranciských ulic –, tím jsou nájemy nižší. Potřebovala jsem levný pronájem, protože mě tížily splátky několika studentských půjček. Nejlevnější místo, které zahrnovalo i dvorek pro psa, jsem nakonec našla na 41. avenue ve čtvrti Vnější Richmond.

„Tam mají čtyři desítky avenue?“ sarkasticky zapochyboval Tommy, když jsem ho požádala, aby se na to mrknul. Můj technicky zdatný mladší bratr opustil naše rodné město Lynn v Massachusetts už před lety a v severní Kalifornii zdomácněl podobně jako já v Los Angeles. Když jsem se připravovala na přesídlení do San Franciska, projevil ochotu, že na byty, které si vyhlídnu, se dojde podívat.

Zavolal mi ještě ten večer. „To musíš vzít.“

Tommy toho moc nenamluví. Někdy je to na pěst.

„Proč bych to měla vzít, Tomaszi?“

„Je to tramvajový vagon.“

„Cože?“

„Vůz sanfranciské tramvajové lanovky! Někdy před sto lety ho vyřadili a odvezli za město do písečných dun.“

„Vedou ho ale jako obytný dům.“

„Někdo ho vyprostil z písku, vybudoval pod ním základy a vybavil ho kuchyní a záchodem.“

„Tramvajový vagon...“

„Boží!“

Požádala jsem ho, ať pošle fotky.

Obydlí se ukrývalo na nevábém zadním dvorku jednopatrového domu s béžovou fasádou. Tomasz vyfotil mobilem, jak vchází z ulice brankou v oprýskaném dřevěném plotě. Domáci nechal plaňky plotu natřít zevnitř střídavě modře a žlutě a dozdobil je řadou škeblí. Nad neudržovanou zahradou, přerostlou, rozbujelou a zaplevelenou, se pnuly sukovité stromy skoro jako z pohádky a z té záplavy zeleně jen taktak vykukovalo žlutohnědé nízké stavení s bílými lištami. Z nástupní plošiny dřevěného vagonu vznikla útulná veranda, dveře rámovaly tyče držadel.

Vevnitř stály lavice pod klenutým laťkovým stropem, na něž dopadalo světlo střešními vikýři. Tommy poslal i detail mosazné tabulky přišroubované na stěnu:

Bratři Mahoneyovi

č. 45

1887

Za tímto stísněným salonem byly dva přístavky: ložnice jak pro panenky a kuchyň, kde se dalo stěží rozpažit. Pastelově zelená lednička měla chromovanou rukojeť a sporák vypadal jako starý kráp, který se neobejde bez zápalek. Vanu ani sprchový kout jsem neviděla, jen splachovací záchod v přístěnku u kuchyně. Pak jsem ale klikla na poslední snímek ze sady, kterou mi bratr poslal. To nejlepší si nechal na konec. Do podlahy vzadu ve voze někdo zapustil padací dveře. Pod jídelnou bratrů Mahoneyových č. 45, v základech domu mělkých jako narychlo vyhloubený hrob, byla zapuštěna vykachlíkova-

ná prostora vybavená vodovodní armaturou a litinovou vanou.

Z vagonového domku na 41. avenue číslo 892 to bylo necelý kilometr k moři a za jeho 35 metrů čtverečních chtěl majitel jen 1 900 dolarů měsíčně – což je na zdaleka nejdražším trhu s nemovitostmi v celé zemi pakatel, jak mě všichni ujišťovali. Při takové ceně mě splátky studentských půjček nezruinují a budu si moct nechat BMW. Tramvaj bratrů Mahoneyových č. 45 bylo to jediné, co jsem si na San Francisku na první pohled zamilovala.

Bíglice Bea mě postrkovala ke dveřím. Propletla jsem se mezi krabicemi na stěhování a popadla vodítko. Bydleli jsme v Richmondu teprve čtyři dny, ale Bea už měla oblíbenou trasu. Protáhla mě zahradou, brankou ven, na druhou stranu Fulton Street a do parku Golden Gate.

V parku Golden Gate jsme měly jiná místa než turisté. Míjely jsme přerostlé houštiny ostružiní a vzájemně propletené tisy. Bea metelila na svých krátkých nohou jako šílená, prohnaly jsme se kolem soustavy jezírek a pak z kopce dolů k holandskému větrnému mlýnu. Tam, hned za zahradou s tulipány, zahrnula za roh a vlétla rovnou do cesty běžci, který klusal po asfaltované cestičce.

„Jéééé!“ vykřikl a já se připravila na střet.

Běžec do mě ale nevrazil a ani se nesvalil na psa. S rukama nataženýma před sebe dopadl stranou do podřepu a tvářil se vylekaně. Byl to Ind nebo Pákistánec, hodně snědý, s velkýma očima a patřičně dlouhými řasami, s protáhlým úzkým nosem a pevnou bradou. Zvedl se a já se začala omlouvat, ale on se jen zamračil a klusal dál, aniž vytáhl z uší pecky, do kterých mu hrála hudba. Měl svalnaté nohy a moc pěkný zadek a vůbec vypadal v dobré kondici, která nepotřebuje steroidy, protože má přirozený sportovní základ, kterému obvykle nedokážu odolat. Obvykle.

„Pitomec,“ poznamenala jsem k Bee. Zdálo se, že souhlasí.

U moře na Ocean Beach jsem ji odepjala z vodítka a ona se rozběhla po pláži, proháněla se v písku, v tlejících mořských řasách a v dorážejícím přílivu, nejšťastnější pes na světě. Proběhla jsem se po břehu až ke skalám pod Cliff Housem, kde moře tu a tam vyplaví utonulé. Mlha se protrhala, ale na obzoru se držela.

„Jdeme, Beo,“ zavolala jsem na ni a cvakala karabinou na vodítku, dokud mi nepřiběhla k noze. Kočovní život působil bezproblémově, když mi bylo dvaadvacet a já se po škole přestěhovala do Los Angeles, abych tam mohla studovat medicínu. Teď v jednadvaceti mě stěhování z L. A. do San Franciska úplně zničilo.

„Hezky doprovod stařenku domů, najíst a spát.“

Že zvoní telefon, to jsem poznala, až když mě Beino štěkáni vytrhlo ze snu.

Volal Mike Stone. „Nechcete se zajet podívat na sto osmdesát sedmičku do Tenderloinu? Je pozdě, nemáte službu, takže samozřejmě můžete odmítnout...“

Jasně. Motala jsem se po vagonu a hledala propisku. Sto osmdesát sedm znamená vraždu. Nepřipadalo v úvahu, že bych odmítla účast na místě vraždy, když ohledání povede přímo šéf.

Ve tři čtvrtě na jedenáct jsem odbočovala z O'Farrell Street do Polk Street. Osamocená policistka vartující u žluté pásky na mě mávala rozsvícenou baterkou a naznačovala, ať pokračuju dál. Když jsem místo toho zpomalila a zastavila, posvítla mi do očí.

„Polk je zavřená. Pokračujte na Larkin.“

„Jsem ze soudního,“ vysvětlila jsem.

Přejela kuzelem světla palubní desku.

„Kde máte propustku?“

A sakra! Ta zatracená cedulka ležela u mě v kuchyni v jedné obálce s parkovačkou.

„Jsem nová. Ještě mi ji nevystavili.“

Policajti poznají, když lžete.

„Ukažte mi odznak.“

„To platí i pro něj.“

„Čekejte,“ pokynula mi policistka a chopila se vysílačky. Přepnula jsem na parkovací režim, ona si vepředu posvítla na moji poznávací značku a zapsala si něco do tlustého notesu.

Nečekala jsem dlouho. K policejní pásce přiběhl obrovský chlap, kterého reflektory mého BMW osvětlovaly od kolen nahoru. Byl to Michael Stone a v napřažené ruce držel odznak úřadu soudního lékaře. Stačilo, aby viděla, jak se tváří, a policistka o půl kroku ucouvla.

„Proč doktorku Teskovou zdržujete?“ obořil se na ni Stone.

„Nemá policejní propustku ani průkaz.“

„Zdržujete ohledání oběti vraždy, policistko.“

„Omlouvám se, doktore Stone, ale podle předpisů...“

„Podle předpisů smím vzít na místo činu, koho chci.“

Hlídkující policistka chvíli hleděla na zástupce vrchního soudního lékaře a měla přitom prst na vypínači mikrofону připevněného pod ramenem. Pak spustila ruku dolů.

„Ano, doktore Stone,“ podvolila se. Zvedla pásku a vybídla mě, ať opatrně pokračuju v jízdě.

Stone mi vrazil hlavu do okna. „Nikam nejezděte, doktorko Tesková.“ Obrátil se k policistce. „Zapsala jste si její VIN a espézetku?“

„Ano.“

„Dejte mi ten papír.“

Bylo na ní vidět, že teď už má opravdu zlost. „Víte dobře, že nemůžu.“

„Zaprotokolovala jste to?“

„Prosím?“

„Zanesla jste identifikační číslo a poznávací značku vozu doktorky Teskové do protokolu o prohlídce místa činu?“

„Ne, zatím...“

„Máte je jenom v zápisníku?“

„Ano.“

„V tom případě tu stránku vytrhněte a dejte mi ji, policistko. Jinak sem přivolám kapitána Waterse a budete se divit, jak tu bude rychle.“

I v mdlém světle pouliční lampy a ve stínu kšiltu její čepice jsem viděla, jak policajtkta zrudla. Beze slova vytrhla list z notesu a Stoneovi ho podala. Vzal si ho a přisedl ke mně do auta. Přepnula jsem na jízdní režim a zvolna jsem podjela žlutou pásku, kterou mi policistka podržela zvednutou. Z očí jí šlehaly blesky.

Když jsme byli za páskou, Stone se mě zeptal : „Kde máte propustku?“

„Na stole v kuchyni.“

„Až se vrátíte domů, dejte si ji do přihrádky.“

„Ano, dám... Díky.“ Ukázal mi, abych zaparkovala vedle jeho služební dodávky. „Omlouvám se,“ dodala jsem.

Doktor Stone se ke mně prudce otočil a už měl zase zlost, dokonce větší než prve. „Za co se omlouváte? To je obyčejná pochůzkářka! Jste její nadřízená, na to nezapomínejte. Od policajtů se nenecháme buzerovat – od žádných! Když sklopíte uši, nikdy nezískáte jejich respekt, a když vás nebudou respektovat, nikdy je nepřinutíte dělat to, co od nich potřebujeme, protože oni by se z vyšetřování takového nejasného úmrtí nejraději vyvlíkli.“

Vystoupili jsme z auta a proplétali se mezi hlídkovými vozy, které stály v tomto uzavřeném úseku Polk Street, kam se člověk podíval.

„Víte, proč jsem ji za tohle zpucoval?“ tázal se Stone a přistrčil ke mně stránku z notesu, kterou policistce zabavil.

„Ne.“

„Propustky na místo činu máme mimo jiné proto, aby si policajti nezapsali vaše identifikační číslo a poznávací

značku a nevložili ty údaje do systému.“ Složil list napůl a podal mi jej. „Kdyby to udělali, mohl by na ně naražit vyšetřovatel a dostat geniální nápad, že máte s činem něco společného.“

Ulice byla zastavěná kdysi honosnými tří- a čtyřpatrovými domy. Dřevěné panely byly zašlé špínou a nátěr z nich oprýskal, mramor, použitý na obložení vstupní haly, byl dnes už samá rýha, horní okna kryly polámané okenice z týkového dřeva. V přízemních provozovnách sídlily manikérky a masážní a kosmetické salony. Z balkonů viselo vyprané prádlo a ve žlábcích podél obrubníků se černala mastná špína. Besídku jednoho domu zatlučeného prkny obsadili bezdomovci, kteří si tam zřídili nocležiště z kartonových krabic a plachtoviny.

„Tak to je Tenderloin,“ informoval mě Mike Stone.

Mlha od moře dosáhla až sem a válela se po malíčkém parkovišti osvětleném neonovými světly, které patřilo k sešlému hotelu jménem Somerville. Závan větru mi nadzvedl límec, až mi přeběhl mráz po zádech. Mráz v červenci. Znovu jsem zapochybovala, jestli byl dobrý nápad vybrat si zrovna San Francisco. A znovu jsem si musela připomenout, že vybírat nebylo z čeho.

Stone mě směřoval k nárožní kavárně na jihovýchodní straně křižovatky. Jmenovala se Oui-Fi. Její velká panoramatická okna vedla do obou ulic. Měla v sobě několik průstřelů a podle zkosení kuželovitých otvorů jsem poznala, že se střílelo zevnitř ven. Pár stolků a několik židlí bylo převrácených. Stopy krve u dveří označovaly očíslované policejní cedulky. Na jednom okně ulpěla další krev, rozprsknutá sprška. Uniformovaní policisté hlídali, aby se ke kavárně nenahrnuly neodmyslitelné zástupy čumilů, a uvnitř vyšetřovatelé v civilu vyslýchali hosty u stolů a v boxech. Stonea pozdravil kývnutím plešatý muž ve sportovním kabátě v barvě dozrálé modřiny a dál se věnoval mladíkovi s dredy, který právě vypovídal, co viděl.

„... vystartoval hned za ním, vytáhl bouchačku a začal to tu kropit...“ Svědek střelce napodobil, otočil se kolem vlastní osy, jako by předváděl scénu z akčního filmu. „Proč to, kurva, udělal?“

„Poznal byste ho?“ zeptal se vyšetřovatel v hnědém kabátě, odpověď jsem už ale neslyšela, protože Stone mě vedl dál.

„Tudy,“ pokynul mi a vyšli jsme do Geary Street. Celý úsek byl zavřený, blok mezi Polk Street a Larkin Street se proměnil v rozsáhlé místo činu. Společně jsme došli k restauraci Kim Son 88 uprostřed bloku.

„Doktoři Michael Stone a Jessie Tesková, ústav soudního lékařství,“ vyštěkl Stone. Policista, který tam hlídal, se podíval na hodinky, zapsal si náš příchod do notesu a beze slova poodstoupil, abychom mohli projít.

Kim Son 88 byla zařízená hlavně na výdej jídel s sebou. Vedle čtyř nebo pěti stolků byla pokladna a vchod do kuchyně. V rohovém výklenku si majitelé zřídili svatyni k uctění svých předků – u nohou zlatého Buddha leželo pár kousků ovoce a po okraj naplněná sklenička. Ovoce už pomalu zahnívalo.

Mrtvý ležel na zádech hned u dveří do kuchyně. Byl to mladý Asijec s kulatým obličejem kypícím zdravím, hnědýma očima a nakrátko ostříhanými černými vlasy. Široká ústa mu ztuhla pootevřená v pokřiveném širokém úšklebku. Byl malé postavy, měřil asi tak sto šedesát dva, možná sto šedesát pět centimetrů. Přesněji jsem jeho výšku odhadnout nedokázala, protože i na vítr ženoucí mlhu po Geary Street byl až moc navlečený. Uprostřed čela měl červený otvor. Po bílých dlaždičkách se rozlévala krev – pod hlavou měl pořádnou louži a o kus dál vlevo jeden rozstříknutý cákanec.

„Zdravím vás, Keith,“ přivítal se Stone s robustním černochem v roláku a sportovním kabátě. Nakláněl se nad nábojnicí označenou cedulkou s číslem.

„Nazdar, doktore. Ráže devět,“ promluvil hromotluk,

pak natočil hlavu a ze šikmého úhlu si mě prohlédl. Mohlo mu být asi tak stejně jako Stoneovi, jeho oči pod hustým obočím byly jako z kamene a knír o něco níž mu propůjčoval trvale zamračený výraz. Na očích měl brýle v černých kulatých obroučkách, na hlavě plstěnou fedoru a po místnosti se pohyboval svižněji, než by se vzhledem k jeho postavě dalo očekávat.

Stone nás představil: „Inspektor Keith Jones. Tohle je nová asistentka u nás na soudním, doktorka Jessie Tesková.“ Usmála jsem se na něj jako kolegyně na kolegu, on odpověděl pokývnutím a jeho pohled maličko roztál. „Zjistili jste pravděpodobnou totožnost?“

„Eugene Chen, zvaný Nešika. Podle našich údajů drobný zlodějíček. Naposled ho zašili za vloupání do několika aut u Lincolnova parku. Dostal dva měsíce, na svobodě byl tři týdny.“

Shlukli jsme se nad mrtvým Eugenem Nešikou Chenem. „Tentokrát dostal zálsuk na laptop. Svědkové vypověděli, že vešel do kavárny na rohu a rozhlížel se, jako by tam měl s někým schůzku. Zastavil se u hosta, který pracoval na laptopu. Shrábl počítač a hnál se ke dveřím, jenže majitel laptopu vytáhl pistoli a několikrát po něm vystřelil. Pronásledoval Nešiku na ulici a ten vběhl sem. Tady ho ten chlápek dopadl.“

Detektiv držel v ruce miniaturní baterku. Paprskem světla ukazoval po lokálu. „Jen co střelec Nešiku složil, přistoupil k němu, vzal laptop, zasunul ho do kabely a odešel.“ Světlo dopadlo do rohů místnosti. „Jsou tu všude bezpečnostní kamery a na ulici taky. Jestli byly zapnuté, budeme mít celý průběh natočený z více úhlů.“

„Kolik padlo výstřelů?“ zeptal se Stone.

Detektiv se usmál. „Na to bych se snad měl ptát já vás, ne?“

Přišlo mi to jen jako takové neškodné popíchnutí, ale Stone se naštětil. „Kolik nábojnic a kulek našli kriminalističtí technici na místě činu?“

„Zatím se našlo jedenáct nábojnic a jedna střela, ve stěně u pokladny,“ odpověděl Jones. „Co mi o tom z prvního ohledání můžete povědět?“

Mike Stone vytáhl z kapsy červené vyšetřovací rukavice a k mému zděšení mi je podal. „Doktorko Tesková, mohla byste inspektora Jonese uspokojit?“ Přitom nespouštěl z detektiva nasupený pohled.

Nitrilové rukavice měly Mikeovu obří velikost, a tak na konečcích prstů trochu připomínaly kondom, když jsem si je navlíkla. Probíhá tady nějaké přiblížené soutěžení mezi vyšetřovacími složkami, když po mně můj nový šéf chce, abych provedla ohledání v terénu? Tak dobře.

Sklonila jsem se nad mrtvým Nešikou Chenem a začala prohlídku jeho těla viditelným poraněním. Kruhovitá rána uprostřed čela nevykazovala stopy ožehnutí ani tečkování. Když jsem okraje roztržené kůže sevřela k sobě, dělila je křivolaká trhlinka.

„Výstupní rána na čele,“ ohlásila jsem Jonesovi. Chen měl na sobě koženou bundu NHL Letterman, jaká se sežene v každém obchodním domě, a pod ní tmavou mikinu s kapucí. „Potřebuju světlo.“

Jones mi podal svou tenkou baterku. Jejím koncem jsem mrtvému odhrnula okraj kapuce. Ve světle se ukázaly přinejmenším tři další vrstvy oblečení. Jelikož měl zakrytý skoro celý povrch těla, nedokázala jsem zjistit, jestli má stopy vpichů, nebo tetování charakteristické pro některý z gangů. Rozepnula jsem bundu, rozhrnula košile a zastrčila pod ně baterku. Světlo dopadlo na dvě rudá poranění hvězdovitého tvaru na hrudi mrtvého. Vedle pupku jsem našla třetí.

„Má minimálně tři střelné rány v zádech, přičemž všechny tři střely opustily tělo přední částí trupu.“

Jones si tato zjištění pilně zapisoval do notesu. Jak jsem se dívala do očí Nešiky Chena, které vytřeštěně zíraly každé jinam, něco mě napadlo.

„Kdo ho obrátil?“

Než mi Jones odpověděl, pohlédl nejprve na Stonea. „Svědkové vypověděli, že Nešika padl po výstřelu do hlavy na břicho a laptop zůstal pod ním. Pachatel mrtvého otočil, aby si ho mohl vzít.“

Přikývla jsem a ukázala na rudou skvrnu vedle Chenovy hlavy. „Dopadl sem. Neležel tak dlouho. Střelec neztrácel čas výčitkami, že právě zasáhl člověka do hlavy, a vzal si laptop zpátky.“

Opatrně jsem se postavila a odstoupila od mrtvého a krvavých skvrn na zemi.

„Takže teď můžete pracovat s verzí čtyř průstřelů, inspektore Jonesi – tři v trupu a jeden zástřel hlavy. Upozorňuji ale, že je to jen předběžný odhad. Definitivní počet budeme znát, až si ho položíme na stůl.“

„Souhlasí to s tím, co uvádějí svědci,“ přisvědčil inspektor Jones. „Uvidíme, jestli získáme video.“

Doktor Stone se uculoval. Zkoušku jsem složila. Vrátila jsem Jonesovi baterku. Detektiv před ní ucukl v předstíraném zděšení, jelikož viděl, jak jí dloubu do mrtvého. Rozesmála jsem se – ale pak jsem se podívala k otevřeným dveřím. Za policejní páskou na rohu Larkin Street stálo několik dodávek televizních stanic a štáby měly na stativech postavené kamery. To bylo poslední, co jsem mohla potřebovat: záběr, jak se hned první den v novém zaměstnání chechtám na místě, kde došlo k brutální vraždě, přímý přenos ve zprávách o jedenácté.

Tím pro mě zesnulý Eugene Nešika Chen měl přestat existovat. Ten případ jsem já dostat neměla, službu měl tu noc Stone. Ale když jsem se krátce po půlnoci zavrtila s Beou pod peřinu, čekala mě jedna z mála nocí, kdy jsem se toho léta v San Francisku mohla pořádně vyspat. A to všechno kvůli Nešikovi Chenovi a jeho hloupé poslední chybě.